

räggastifflu wanfrette wahhelt läbbi, watas lahhele polele, eddasi ja taggasi; pallus ta külla mehhi, tedda juhhatada omma hobbose jure. Alkasiid meh- hed küssima ja järrele pärrima, kus ta hobbone jänud; mis larwa, ja kui wanna; kui suur; kas rammus, wõi fondine; kas ta tahta wahhetada, woi müia; kust kihhelfonnast ja wallast ta olla; mis külla nimmi; kes temma suggulassed, ja kudda temma perre nimmi. Juhhan arrutas küssijattele suust juhhu, ja läest kätte puhhas ärra, lotes, et nemmad tedda õige te peäle juhhataks; agga külla mehhed küssijid ifka weel rohkem, ja tahtsid lühhe- malt teada jada, kas kaddund hobbone tuggew tö- teggia; kas ta wälleda jallaga; mis wiggad tal olla, ja kas ta able sõja. Wenda lorrisesid nem- mad hull aega, ja Juhhan ummistas selle mag- gusa juttoga hobbose ja wanre ärra; jättis om- meti wimaks rahwaga Jummalaga, ja läks omma teed, wenda illes otsima. Eddasi minnes mõttes ta leik mõtted ärra ja tulletas ta wanna ruuna mehe, tedda temma külla mehhe wanre külge kinni siddus, et mitte külliks ees ep olleks. Kus se kül- lamehhe waner ja küllamees isse jänud, kes tedda wõis teada? Seal ta waene jallamees, lest suurt laata, kus hobbose mehhi tuhhande kaupa koos, ükspäini omma seggase peaga, rahwa naeruks hoost otsides, olleks ennem ma põhja läinud, kui auem tedda süddame wallo lenda. Wiina ja õlle

aur läks wimaks sure murre läbbi peast wälja, mehhe jalg ei lommistand enam ni jaggedaste, ja ta alkas mõtlema, mis temmaga sündind. Trahteri jure taggasi pörates, panni temma emalt tähhele, et se wanna korrend raudjas, kellega ta wõida ajand, seälsammas ulse ees seisab. Kus hobbone, seal siis polle ta perremees ka mitte kangel! mõt- les Juhhan, ja läks kermest eddasi. Agga kui suur olli temma ehmatus, kui nähha sai et se roio temma wanre ees olli ja ta tällu põlnud kussogil. „Kus mo täl jänud, ja kus selle hob- bouse perremees?“ küssendas waene sure hälega; agga ei rahwas teind teggemistgi. Agga ühhel olli isse ennesega teggemist ja toimetamist kül, kiesa ja kerra lämmatas leit ärra. Toas ei ol- nud linna pettist ka mitte leida, egga legi ei tead- nud tedda Juhhan otsis. Hindreko poja silmad largasid wet täis ja südda tahtis lõhki minna. „Mis nüüd isja ütleb, ja mis Kustas ütleb, kui tedda nähha ja kuulda sawad? Oh minna waene laps, mis ma nüüd tahhan teha! Kas se polle üks pea teggu! Mis ma pörane läsin trahteri, ja mis ma join selle kurjateggia wiina! Oh se wõtta sind! Ta olleks täie suuga kurja hüüdnud ja wandunud, agga tänuo temma wannemattele, kes tedda mitte ei õppetand tedda prutima. Nör- kus peaga kui lastud warres, läks ta jälle õue. Wanna kõspjalg seisis ifka weel, pea maddalas